

СОЮЗ БУВШИХ УКРАЇНСЬКИХ ВОЯКІВ У КАНАДІ— ГЕНЕРАЛЬНА УПРАВА В ТОРОНТІ, ОНТ.

Генеральна Управа Союзу Бувших Українських Вояків у Канаді з глибоким сумом сповіщає, що у шпиталі св. Михайла в Торонті 6 вересня 1955 року, о 8 годині 8 вечора упокоївся підполк. Армії Української Народної Республіки, 1-й заступник голови Генеральної Управи і недавній комендант, 5 станиці СБУВ у Торонті

ТИМІШ ОМЕЛЬЧЕНКО

у віці 62 роки, осиротивши дружину.

Перед дорогою невіджалованою втратою низько схилиємо свої зажурені голови.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

У ВІЧНУ ПУТЬ...

Дня 6 вересня 1955 р. у шпиталі св. Михайла в Торонті по півторарічній тяжкій невилічальній недугі відійшов у вічність перший заступник голови Генеральної Управи і недавній комендант 5 станиці Союзу Бувших Українських Вояків у Канаді, учасник Визвольних Змагань України і визначний громадський діяч підполковник Армії Української Народної Республіки Тиміш Омельченко.

Тіло Покійного 8 вересня перевезено було до похоронного заведення Заліщука, де відбулася перша панахида з участю трьох православних священників і хору під керівництвом п. Кожушка при численній участі громадянства. Дня 9 вересня відбулася друга панахида в катедральному соборі св. Володимира при участі чотирьох священників (один з них о. прот. Цукорник-капелан 5 станиці СБУВ у Торонті), того ж хору і великої кількості українських ветеранів, друзів і знайомих Покійного і громадянства.

В суботу 10 вересня відбулася в тій же катедрі величава заупокійна Служба Божа, яку відправив Його Вископреосвященство Архiepіскоп Михайл у сослуженні оо. протосреїв-П. Самця, Д. Готія, Ю. Цукорника та ігумена О. Щербаня з участю побільшеного хору п. Кожушка. При домовині, покритій українським державним прапором стояли зі стягами і прапорами представники ветеранських організацій м. Торонта і Гемілтону. По скінченні Богослужби о. прот. Д. Готій виголосив змістовне зворушливе прощальне слово, а перед закриттям домовини прощав Покійника чулим словом ще і Владика Михайл.

Із церкви домовину винесли представники ветеранських організацій. Для відпровадження Покійника на цвинтар сформувався чималий кортеж авт. На цвинтарі при Сен-Клер, перед відкритою могилою, оточеною ветеранськими Стягами і прапорами та численними учасниками похорону, Владика Михайл відправив чин похорону в сослуженні згаданих чотирьох священників під прекрасний мелодійний і зворушливий спів хору.

Перед опущенням домовини в могилу дорогого Покійника прощали-від СБУВ основоположник Його і довголітній член Генеральної Управи хорунжий, тепер ігумен, о. Святослав Магалаєс, що прибув на похорон з Бафало-США; від УНО й Української Стрілецької Громади сот. Української Галицької Армії Косар; від вояків-побратимів, учасників Визвольних Змагань України генерал М. Садовський. По надгробних промовах сурмач відіграв прощальний салют, і могилу, вкрито численними вінками і китицями квітів. Розпорядчиками при похороні були члени СБУВ від 5 станиці сотник І. Янішевський і бунч. Ю. Гуменюк. У всіх жалібних церемоніях брала участь і засмучена в жалобі дружина Покійного Пані Л. Омельченкова в оточенні її близьких приятелів і знайомих.

По повороті з цвинтаря відбулися жалібні сходини бувших вояків-побратимів Покійника, присвячені Його пам'яті у приміщенні православної катедральної громади. На тих досить численних сходинах ділилися спогадами про дорогого Побратима, щойно відпровадженого у вічну путь. Із словом про Покійника виступали ген. М. Садовський, сотн. Дуб, ст. лейт. М. Деркач (з Гемілтону), сот. Косар, сотн. Іван Янішевський, пор. Ю. Стефанович, пор. Д. Сачківський.

РОЗПОРЯДЖЕННЯ І ПОСТАНОВИ ГЕНЕРАЛЬНОЇ УПРАВИ СБУВ .

Генеральна Управа СБУВ з дня 13 липня (прот. 42) і з дня 12 серпня (прот. ч. 43) затвердила в членстві при 8 станиці СБУВ побратимів: Семена Равлика та Івана Бобра. І в членстві при 9 станиці СБУВ капіт. Івана Новодворського, сотн. Миколу Бузовського та сержанта Степана Стрижовського.

Генеральна Управа СБУВ з дня 12 серпня (прот. ч.43) затвердила новозасновану під ч.9 станицю СБУВ в Ляйпсбурзі та її тимчасову управу у складі кап. І.Новодворського, сотн.М.Бузовського і серж.С.Стрижовського і доручила їй прийняття нових членів для поширення станиці.

Генеральна Управа СБУВ з дня 7 вересня (прот.ч.45) затвердила в членстві при 10 станиці СБУВ в Саскатуні побратимів: Михайла Лубика, Петра Каленчука, Максима Сірого.

Генеральна Управа СБУВ з дня 7 вересня (прот.ч.45) затвердила новозасновану під ч.10 станицю СБУВ в Саскатуні та її тимчасову управу в складі побр. Михайла Лубика, Петра Каленчука і Максима Сірого і доручила їй прийняття нових членів для поширення станиці.

ЗІЗД ЧЛЕНСТВА СБУВ.

З огляду на те, що трьохрічна каденція Генеральної Управи СБУВ в осені ц.р. закінчується, Генеральна Управа ухвалила дня 13 липня ц.р. скликати наступний Зізд Членства СБУВ (прот.ч.42) на день 3-4 грудня ц.р. в Торонті (прот. 43) за таким планом:

Перший день Зізду-Ділова частина і зложення вінка на гробі невідомого канадійського воїна біля пам'ятника при міській ратуші, Вечером-бенкет.

Другий день Зізду-ранком Служба Божа з молебнем, від полудня-продовження ділової частини, вечером-концерт.

Порядок денний Зізду встановлюється такий:

1. Відкриття Зізду
2. Вшанування померлих і загинулих побратимів
3. Вибори Президії
4. Читання привітань
5. Вибір Комісій, (номінаційна, резолюційна)
6. Звіти Генеральної Управи (голови, скарбника, секретаря і членів)
7. Звіт Контрольної Комісії
8. Дискусії над звітами
9. Удільнення уступаючий управі абсолюторіум
10. Звіти управ станиць
11. Вибори керівних органів Генеральної Управи СБУВ
12. Вільні внески і побажання

Генеральна Управа СБУВ звертається до управ станиць, щоб вони їй подали своєчасно свої зауваги відносно наміченого порядку денного і плану Зізду, як рівнож висловились про можливість і спосіб харчування приїжджих на Зізд членів СБУВ. Генеральна Управа водночас пригадує, щоб управ станиць виготовили на Зізд відповідні звіти про стан членства, діяльність керівних органів, фінансовий стан і т.п.

Генеральна Управа має намір запросити на Зізд українських генералів з США, а також постаратись про виголошення доповіді про сучасне міжнародне положення у світі.

ЧЛЕНСЬКІ КАРТКИ СБУВ.

Генеральна Управа повідомляє, що вже виготовлено друком членські картки СБУВ. Управам станиць належить зголоситися до Генеральної Управи по ці картки за числом своїх членів для виготовлення, а потім для надіслання до Генер. Управи на затвердження. Ціна членської картки 0.50 центів.

ОСТАТОЧНЕ ЗАТВЕРДЖЕННЯ СТАТУТУ УНІФОРМУ.

Генеральна Управа повідомляє, що покликана нею спеціальна комісія для остаточного перегляду проєктів й усталення уніформи для членів СБУВ у складі майора М.Битинського, кап.Ю.Булата й пор.Винника прийняла після певних змін попереднього проєкту, а Генеральна Управа остаточно затвердила наступну уніформу для членів СБУВ:

1. Маринарка темно-синя двохбортна з золотими гудзиками; краватка-синя.
2. Штани-сірошарпавого кольору на випуск.
3. Нагрудні відзнаки нашиваються з лівого боку маринарки (на кишеню)

трьох відмін:

- а) для старшин-гаптовані золотом;
- б) для підстаршин-гаптовані сріблом;
- в) для рядових побратимів-гаптовані шовком.

Для всіх категорій один зразок: блакитний щит з тризубом, положений на два схрещені мечі й оточений з низу і з боків лавровою та дубовою гілками, а на горі увінчаний малиною стрічкою з літерами С.Б.У.В.; з низу щита гілка скріплює також малинова стрічка з написом "Українціан Вар Ветеранс" (латинкою).

4) Накриття голови у формі пілотки, яка, подібно до нагрудних відзнак має три відміни:

- а) для старшин-повне облямування срібним шнурком.
- б) для підстаршин-облямування жовтим шовковим шнурком по околиці.
- в) для рядових членів-обшиття блакитним шовковим шнурком по околиці.

Відзнака на пілотку для всіх однакова-у блакитному щитку тризуб; щиток оточений лавровою і дубовою гілками.

З ЖИТТЯ СТАНИЦЬ С.Б.У.В.

Дня 6 березня ц.р. 4 станиця СБУВ у Бунніпегу організувала ширші сходи-ни м. Вінніпегу, на яких було прочитано доповідь члена Канадійського Українського Легіону п. Г. Рича, на тему "Канадійська армія і наша можливість вишколу вні".

Дня 3 квітня ц.р. Станиця СБУВ влаштувала в залі Читальні Просвіти доклад поручника О. Гай-Головка про зимовий похід українських збройних сил в рр. 1919-1920.

Дня 29 квітня 1955 р. 4-та станиця СБУВ. Вінніпег влаштувала доклад сот. О. Назроцького про початки Української Військової Організації в Західній Україні. Доклад був до певної міри доповненням історії УВО п. В. Мартинця під назвою "Від УВО до ОУН". Докладчик подав деякі інтересні і досі невідомі акти з початків УВО. Друга частина доповіді відбулася 20 травня ц.р.

В Торонті для вшанування 29-ти роковин трагічної смерті Головного Отамана Симона Петлюри з ініціативи 5 станиці СБУВ склався спеціальний комітет у склад якого увійшли представники демократичних ветеранських і громадських та політичних організацій-СБУВ, Легіон Симона Петлюри, СУЖЕРО, ОДУМ, УРДП, УНДС й Україн. Воєн. Іст. Інститут.

У неділю 29 травня в православним катедральним соборі відслужено урочисту панахиду при стягах і корогвах ветеранських організацій, а увечері влаштовано святочну академію з доповіддю-спогадами про Симона Петлюру проф. Левка Чикаленка із США та з мистецькими виступами найліпших артистичних сил Торонта.

З нагоди 29-ть роковин смерті Головного Отамана Симона Петлюри 7 Станиця СБУВ у Гамільтоні влаштувала у місцевій православній церкві панахиду, а у вечері академію, на якій доповідь про Симона Петлюру мав голова 7 станиці ст. лейт М. Деркач.

Управа 7 станиці СБУВ цього року влаштувала для своїх членів і гостей три пікніки в оселі "Київ", причому остатній пікнік у серпні відбувся під протекторатом Генеральної Управи СБУВ.

В С-т Катеріне для вшанування 29-ті роковин трагічної смерті Головного Отамана Симона Петлюри і річниці смерті провідника Організації Українських Націоналістів, полк. Є. Коновальця 8 станиця СБУВ у С-т Катеріне дня 27 травня ц.р. в залі православної церкви влаштувала жалібну академію з доповіддю п. Безпечного Наступного дня О. Уліян відправив по згаданих Мужах панахиду.

ПО ДЯ К А

Генеральна Управа Союзу Бувших Українських Вояків у Канаді складає п. Михайлу Лубику, членові 10 станиці СБУВ у Саскатуні сердечну подяку за пожертву в сумі \$.5.00 на будову Козацької Могили в оселі Київ.

СПРОСТУВАННЯ

З огляду на деякі неправдиві інформації, уміщені у пресі "Гомін України" Торонто й "Новий Шлях"-Вінніпег про панахиди 29 травня в катедральному соборі

св. Володимира в Торонті, Діловий Комітет для влаштування 29-ть роковин смерті Симона Петлюри подає до відома побратимам-ветеранам наступне спростування:

У Торонто́нському "Гомоні України" від 4 червня 1955 р. опубліковано було допис, у якому неправдиво подано, що при відзначенні 29-ої річниці смерті Головного Отамана Симона Петлюри 29 травня 1955 р. в українському православному соборі св. Володимира в Торонті було відслужено панахиду тільки по бл. пам'яті Симона Петлюри, причому зовсім ніби не згадувалося імені Є. Коновальця.

Таке твердження "Гомону України" не відповідає правді, бо в той же час і в тому ж переповненому вірними Православному храмі при участі делегацій від ряду організацій ветеранських і цивільних з їхніми стягами і прапорами зараз же по панахиді по бл. пам. Симонові Петлюрі, відслужений о. прот. Д. Фотієм, відслужив о. прот. П. Самець і другу панахиду по бл. пам. Євгенові Коновальцеві при участі тих же делегацій зі стягами на замовлення Української Стрілецької Громади в Торонті.

Натомість сама академія, влаштована Діловим Комітетом від імені певних ветеранських і цивільних організацій була присвячена тільки пам'яті Симона Петлюри, як голови держави і зверхника збройних сил України без пов'язання з одночасним відзначенням пам'яті голови проводу Організації Українських Націоналістів полк. Є. Коновальця з огляду на те, що державно-політичні і військові заслуги, як також й історично-гієрархічне значення обох названих Мужів лежать в різних історичних площинах, ніяк не співмірних. В тому також виявлено було і розуміння, що серед патріотичної демократичної української еміграції на чужині найпершим обов'язком і невідхильним суттєвим завданням є зберігати, плекати, утверджувати і відповідно демонструвати саме державницькі ідеї, наставлення і найвиразнішим символом в добі нашої державно-визвольної боротьби був голова Директорії і Головний Отаман Військ Української Народньої Республіки Симон Петлюра.

З ЖИТТЯ ВОЯКІВ УКРАЇНЦІВ ПОЗА СБУВ.

Бувші вояки-українці в США осуджують розбивачів.

Місячні Загальні Збори Нью-Йоркського відділу Об'єднання Бувших Вояків - Українців в США заслухали 11. червня 1955 р. звіт делегатів організації на 6-ий Конгрес Українців в Америці і одноголосно прийняли таку постанову:

1. В екзилі продовжує визвольну боротьбу Українського Народу за Соборну Українську Державу - Державний Центр Української Народньої Республіки, якому ми склали присягу в роках 1917-1918, підтвердивши цю присягу жертвами і кров'ю на полі бою. Державний Центр УНР є правною репрезентацією ідеї, за яку кляло голови Наше Вояцтво протягом безперервної боротьби аж до теперішнього часу. Тому ми рішуче осуджуємо нетолерантне і нетактовне поступовання групи делегатів Конгресу, що дозволили собі зробити спробу демонстрації по відношенню до найвищого представника Державного Центру УНР під час виголошення ним привіту Конгресу.

2. Як крайова організація американських українців і американців українського походження, що десятиліття вела допоміжну працю в визвольній боротьбі Українського Народу, Конгрес українців в США повинен берегти ці світлі традиції. Ми осуджуємо домагання певних угруповань перетворити Конгресовий Комітет в наряди своєї групової політики і боротьби проти Державного Центру УНР. Ці групи уживали метод негачії основних засад толеранції, що виявилось в способі використання ситуації, яка утворилась після відїзду більшої частини делегатів Конгресу та в порушенні компромісових узгоднених постанов Резолюційної Комісії. Таке поступовання цієї групи Загальні Збори ОБВУА вважають не згідним з основами політично-громадської етики і загрозом консолідації державно-творчих українських сил.

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ФІЛЬМ

про ВИЗВОЛЬНУ БОРОТЬБУ УКРАЇНИ В 1917-1921 РОКАХ.

Фірма "Солук-Фільм" в Торонті, Канада цього літа випродукувала звуковий чорно-кольоровий фільм з тематикою української визвольної боротьби, в характері 25 хвилинного оригінального документального додатку до більшого, повнометражного музично-балетного фільму "Чар танку", в якому беруть участь визначні мистецько-балетні сили. Ці фільми є якраз на програми фільмової продукції фірми "Солук-Фільм" цього року.

Нам пощастило в фільмовій лабораторії продуцента п. Солука саме перег-

лянути у висвітленні на екрані цікаві речеві документи з доби наших визвольних змагань, зафіксовані на фільмовій стрічці, що не лише дає ще одну змогу зберати їх таким способом на майбутнє, але, крім того, утворює ще і нову можливість ознайомити з тими німими-вимовними свідками нашої найновішої історії ширші кола громадянства в США й Канаді, які не можуть побачити оригіналів тих історичних документів безпосередньо.

Цей документальний фільм під титулом "Визвольна Боротьба України 1917-1921 рр." складений за матеріалами Українського Воєнно-Історичного Інституту в Торонті, який уділив і в відповідному порядку підібрав експонати із свого військового музею. Сутєві пояснення до тих, справді документально-доказових і речево-переконливих цінних музейних збірок подає директор Українського Воєнно-Історичного Інституту ген. М. Садовський у плинній формі стислого звязного оповідання про найвидатніші події з нашої недавньої героїчної визвольної епопеї. Як чудові ілюстрації до оповідання генерала минають чергою на екрані у послідовному хронологічному порядку один за одним незабутні, втілені у світліні чорно-білі і частково у кольорові образи, моменти нашого героїчного минулого.

Бачимо перед собою численні поодинчі і групові фотопортрети чоловіх діячів і високих достойників того періоду творення української державности, як також і вищих військових начальників, що очолювали збройну боротьбу в той час. Бачимо важливі атрибути реальної Української Держави: Універсали, грошові банкноти, поштові марки і т.п. Уважно вдивляємось і читкі схеми головних бойових операцій і визначних окремих боїв Армії Української Народної Республіки. З особливою цікавістю оглядаємо й атрибути рідного державного українського війська: його уніформи, рангові і нагородні відзнаки, тощо, і, зрештою, бачимо і найбільшу гордість і пиху того рідного війська-його бойові, вкриті світлою славою і скриплєні кров'ю борців знамена, стяги, штандарти, які в оригіналах переховуються, як найбільший історичний державно-національний скарб, у Музею Українського Війська при Укр. Воєнно-Істор. Інституті.

Закінчуємо перегляд справді дуже цікавого фільму у глибоким зворушенням, а також і з почуттям вдячності до фірми "Ослук-Фільм" й дирекції Укр. Воєнно-Істор. Інституту, що своєю дружньою співпрацею створили для нашого громадянства так важливу історично-документальну річ. Бо, хоч щоправда, у 25 хвилинному сеансі можна було показати тільки незначну кількість експонатів, що складають ледви соту частину всіх збірок Музею Українського Війська, проте, для тих, хто не бачив ні однієї з тих 39 виставок історично-військових пам'яток Музею, які він влаштував протягом 10 років у Німеччині й Канаді, оглядини вищеописаного документального фільму дадуть певне знання і ясну уяву про найважливіші моменти з перебігу історії нашої не так давньої трагічної і величньої Визвольної Боротьби. Кожному українському патріотові щиро можемо цей фільм порекомендувати. Бо справді ця річ кожному варто самому побачити, щоб належно високо оцінити.

(М. Подольський)

35-ЛІТТЯ ЗИМОВОГО ПОХОДУ

Головна Управа ОБВУА в Америці доручила всім організаціям відбути сходини в пам'ять Зимового Походу. Публічними святкуваннями керував окремий громадський комітет під проводом ген. Загородського.

Вшановуючи пам'ять 35-ліття Зимового Походу Дієвої Армії УНР Головна Управа видала доручення усім Відд. ОБВУА відзначити роковини цього великого чину українського війська.

В неділю, дня 30 січня, ц.р. відбулися в Нью Йорку окремі наради, під проводом голови ОБВУА Д-ра В. Галана, на яких створено окрему комісію відзначення 35-ліття Зимового Походу.

З ЖИТТЯ ОБВУА.

На пленарнім засіданні Головної Управи ОБВУА в дні 15 січня ц.р. переглянено і обговорено діяльність ГУ та Відділів ОБВУА за минулий рік.

З вдовolenням підмічено дальший організаційний ріст й дальше поглавлення діяльності цієї центральної нашої комбатанської організації та її активної участі в громадськєм житті. За останній квартал минулого року вклучилося до ОБВУА 53 нових членів, в тїм у Відділі ОБВУА в Шікаго 37 молодих ветеранів корейської війни, яким в дні 22-го січня, ц.р. на Надзвичайних Зборах Відділу-де наступило повне обєднання старших і молодших наших колишніх вояків-приявний голова Головної Управи ОБВУА, Д-р Володимир Галан, вручив членські відзнаки та просив їх допомогти своїм старшим поратимам виконувати важливі завдання. Приявні з великим

З діяльності Відділу Об'єднання бувших Воєнків.

Дня 14 травня 1955 р. відбуто контролю п.ятирічної діяльності Відділу ОБЗУА і stwierджено, що Управа Відділу в складі: голова-ген.К.Смовський, заступ. голови-інж.Любинський, секретар-М.Скорупський, касир-Марія Кротюк, вповні вив, яз. лися зі своїх обов,язків. Управа відбула 15 ділових засідань, і 15 з різними ко- мітетами. Відсвятковувала-академії: 25-ліття смерти сл.п.головного Отамана Симо- на Петлюри, рсковини смерти полк.Є Коновальця, ген.Омільяновича-Павленка М., річ- ницю бою під Крутами, Зимового Походу, відзначено рсковини смерти президента А. Лівицького. Виголошено чотири реферати: про Зимовий Похід, діяльність СУВ в Єв- ропі, боротьбу в запллі ворога і про розстріл українських старшин в Катині, уряджено протестаційне віче проти червоного і білого імперіалізму, зорганізова- но при церкві св.Крія постійну допомогу п.Петлюровій й уряджено два концерти в користь хворих Зимового Походу в Європі.

Спеціально стверджено, що найбільше праці у Відділі вложив п.генерал К. Смовський.

З почину Виконного Органу Української Національної Ради, який покликав спеціальну організаційну комісію у складі ген.-пор. О. Удовиченка, проф. Б. Марто-са та ген. хор. Р. Дашкевича, почалися в різних країнах організаційні праці для гідного і всенародного відсвяткування 30-ліття вбивства Отамана Симона Петлюри, що припадають на 26 травня 1956 року. Об'єднання Українців у Великій Британії створило комітет для тих святкувань в Англії та підготував прогулянку українців з тієї держави на могилу Отамана в Парижі в 1956 р.

В рамках цивільно-військової організації, що носить назву МСО у Німеччині організовано 8 українських вартових і 2 транспортні сотні. В стадії організації ще 2 сотні. Члени цієї організації проходять 6-тижневий вишкіл із руницями. 6 можливості підстаршинського і старшинського вишколу.

В кількох місцевостях сотні влаштували спільний Беликдень у приязності гостей не-українців. Їм роздавали літературу про Україну. МСО-це помічна організація для допомоги військовим англійським та американським частинам у Німеччині.

Організація УАВ-Українсько-Американські Ветерани-відбула в днях 18 до 19 червня 1955 р.в Союзівці коло Нью-Йорку свій 8-ий 3,ізд.Організацію створено в 1948 році, УАВ нараховує тепер 14 активних відділів і 3 в стадії оформлення.На 3,ізді були заступлені 8 відділів у кількості коло 200 членів.Організація об'єднує американських воєнків українського роду.

У своїх резолюціях конвенція УАВ приобіцяла активну допомогу у визвольних змаганнях українського та інших поневолених Москвою народів і рішучо заявляла проти всіх тенденцій "угодинського" мирного співіснування з Москвою.

Об'єднання Козаких Комбатантів по всьому світі влаштувало в кінцевих днях травня 1955 року жалобне свято в пам'ять найбільшої трагедії козацтва у т.ч. вні 1945 року. В цьому місяці британські війська видали Москві на певну смерть майже цілий козацький корпус у складі 165,000 вхизжених козаків, 5,000 старшин, 35 генералів та 30,000 цивільних втікачів з під московського ярма. Передача відбулась в Австрії.

В більшості серед козаків були люди українського походження, що спільно з німцями бились проти Москви за волю козацтва. Ця видача-це одна з найтемніших плям в історії воєнства взагалі. Сталося це в рамках репатріації, яку започаткував договір в Алті.

У попередніх данніх обіжниках Головна Управа СБУВ.видала була розпорядження станицям обовязково кожного тиж разу відповідно достойно відзначати і

вшановувати річниці смерті Голови Української Держави і Зверхника її збройних сил головного Отамана Симона Петлюри. В останньому перед цим обіжникові ві травня місяця ц.р.ч.з, було подано докладне роз'яснення чому саме ми, бувші воюки, на моральному обов'язку яких в першу чергу лежить гідне плекання державницьких традицій, розуміння найвищого державницького правопорядку і пошанування найвищих достоїнств державної і військової гієрархії—чому якраз ми, воюки, мусимо особливим, окремим, найбільш підвищеним способом вшановувати особу Симона Петлюри в річницю його смерті, як найвищий, найвиразніший символ Української державності, найповніше особове втілення боротьби за неї і найвищого реального репрезентанта українського війська—найважливішого чинника у визвольній боротьбі. Отже, особу Симона Петлюри було цілком ясно представлено, як повний символічний вияв усіх цих найвищих категорій недавньої української історичної дійсності.

Тепер з приємністю можна відзначити, що найбільш активні наші станиді справді зрозуміли роз'яснення і згідно з тим дійсно гідно і належно вшанували світлу пам'ять головного Отамана в річницю його трагічної смерті, не затінюючи його величчю постать ніяким зв'язком з будь якою сторонньою, історично і гієрархічно невідповідною, особою. З приємністю також відмічаємо і те, що дійсне значення історичної особистості Симона Петлюри, як формального і суттєвого величчя символу нашої визвольної епопеї в наші епохальні доби проникає владно у щораз ширші культурні, національно і по державницьки настановлені патріотичні громадські кола і щораз жвавіше, гучніше і рішучіше збуджує відповідний в них відгук. Останніми часами навіть досить ясно відокремлений і в пресі. З цього вже видно, що культ Симона Петлюри, хоч поамалу, але певно, виходить уже з недоумного хаосу, очищується від загумінкових партійно-земляцьких сантиментів і набуває правдивого державницького характеру. при цьому подаємо найвиразніші, найхарактеристичніші зразкові винятки з таких відгуків преси на зазначену тему.

„ЗА ВІДПОВІДНЕ РАНІВАННЯ НАШИХ ІСТОРИЧНИХ ПОСТАТЕЙ“.

Високодостоїнний о.М.Федорович у двох числах „Народнього Слова“ згадує про напад на двох героїв нашої Визвольної Боротьби. Обидва спомини високої патріотичної виховної вартості та варті того, щоб наша молодь уважно їх прочитала. Однак в споминах не підкреслено виразно, що Головний Отаман Військ Української Народньої Республіки, Симон Петлюра, був і Головою Української Держави з волі народу. Це треба виразно підкреслювати, бо багато із Українців не все усвідомлюють собі вагу ролі Голови Держави у республікансько-демократичнім устрої. Більше того наші націоналісти влаштовуючи академії по сл. п. Симонові Петлюри та Євгенові Коновальцеві часто із чисто партійних міркувань на перше місце ставлять Коновальця, а потім Петлюру. Чи таке поступовання є в інтересі нашої Визвольної Справи? А чи може це є в інтересі націоналістів? Сміємо твердити, що це є шкідливо для національного престижу нашого народу, бо улюбленця народу і Голову Держави ставимо на друге місце, а на чолі висуваємо особу, що була лише полковником у Армії Української Народньої Республіки. Шкідливе і для націоналістів, що проголосили гасло: „Держава понад усе!“ Як погодити це гасло з фактом, що на перше місце ставлять полковника Коновальця, а на друге місце Симона Петлюру—Голову Держави і Головного Отамана Військ Української Народньої Республіки, що в складі цього війська полковник Коновалець був лише командантом корпусу.

Але ще одно. І беззастережні прихильники Симона Петлюри не лише гордо називають себе Петлюрівцями, але в своїй загоності називають навіть армію УНР—Петлюрівською, лише тому, що Симон Петлюра був Головним Отаманом. Забувають наші земляки, що більшовики і біло-чорні Москалі всю нашу Визвольну Боротьбу називають Петлюрівщиною і стараються її звести до степення, отаманської банди. З другого боку і Поляки старалися всю нашу боротьбу окреслювати „Петлюрівщиною“. І треба признати, що так більшовики як і Поляки мали деякий успіх серед наших людей і само ім'я Симона Петлюри було маловідоме, а як хто із селян чи сільської інтелігенції і чув про Петлюру, — то як про того, що „продав Галичину Полякам“. Це треба мушньо і правдиво ствердити, щоб якнайскорше цю чутеру помилку виправити, бо на всіх землях особа Головного Отамана була фальсифікована. Тому треба ясно поставити принципи державності по-над особи і по-над партії. Тоді не буде в нас „Петлюрівської Армії“, бо такої справді не було, а буде Армія Української Народньої Республіки, якої Головним Отаманом був сл.п. Симон Петлюра. Не буде також на першому місці Коновалець чи Шухевич—Чупринка, а буде Голова Української Держави і Головний Отаман Українських Військ Симон Петлюра—символ нашої державності і боротьби за неї. Тому належить окреме місце, слава і пошана. І будуть герої-воїни Визвольної Боротьби Ген.Полк.Омельянович Павленко, Ген.Безручко, Ген.Шухевич—Чупринка, Полк.Коновалець і багато інших. Зробимо ревізію нашого відношення до на-

ших же державних мужів і Героїв Визвольної Боротьби. Упорядкуймо свою хату і власне подвіря, а тоді не соромно буде запросити наших сусідів і матимемо право вимагати пошани до себе. Поки цього не станеться, годі нам сподіватись пошани від чужих, коли ми самі себе і своїх героїв не шануємо.

М. Каплистий.

ПРО „СВЯТА ВОЖДІВ“

Протягом минулого місяця в різних місцевостях скупчень української еміграції вшановувано річницю смерті Головного Отамана УНР-Симона Петлюри. В багатьох місцевостях влаштовувано також поруч з академіями в честь Симона Петлюри і Євгена Коновальця. З цього приводу наша ширша громада була знову дещо збаламучена і занепокоєна.

Чи з цими святкуваннями є все в порядку? Думаємо, що ні, і що треба було в решті впровадити і на цьому відтинку якийсь порядок, щоб не баламутити наших громадян, не впроваджувати злишніх непорозумінь і не знеохочувати ширшої громади до нашого громадського життя і загально-національних імпрез.

Не місце і не час тут на те, щоб порівнювати до себе обі постаті-Симона Петлюри і Євгена Коновальця і не місце давати тут історичну аналізу їх діяльності. Тим не менше годиться підкреслити, що Симон Петлюра-поминаючи його виключно особисті заслуги для Української Нації-був і є для усіх нас символом нашої відродженої державності 1917-1920 років. Його ім'я стало спадкоємцем мазепинської традиції в Україні і є досі широко відоме масам українського народу. Вшановуючи ім'я Симона Петлюри-віддаємо пошану не тільки одиниці, яка в українській історії носила це велике ім'я, але і для усього періоду наших визвольних змагань, що був проваджений під прапором Симона Петлюри.

Як ми не шанувалиб покійного полковника Євгена Коновальця, то ім'я його в жадній мірі не було і не є символом тої міри, і того порядку, що ім'я Симона Петлюри. Він був організатором найсильнішої в часі поміж двома світовими війнами української політичної організації, яка, однак, ніколи не розрослася на на організацію всеукраїнського значіння і її впливи, бодай до вибуху другої світової війни, поза Збруч не пішли. Всі розпучливі спроби полковника Євгена Коновальця змінити цей стан річей скінчилися Роттердамською трагедією. Ледви чи ім'я полковника було відомим до 1941 року широким масам поза Збручем і напевно це ім'я не було в ніякій мірі символом всеукраїнського значіння.

Політичні організації, які з своїх внутрішніх, чисто егоїстичних розрахунків вперто і за всяку ціну стараються поставити ці дві постаті на одному рівні, улаштовуючи „Свята Вождів“-роблять погану прислугу для усієї української справи, понижуючи значіння-наших визвольних змагань 1917-1920 рр. і суггестуючи, що наша визвольна ідея не має традиції і починається лиш з хвилиною створення ОУН. Здається нам також, що ці самі організації понижують пам'ять полковника Є. Коновальця, стараючись пропхати його до тої класи, в якій він ніколи не був. Він був політичним діячем своєрідної класи і категорії і для того щоб вшанувати його пам'ять, нам здається, можна знайти інший спосіб, а не той, який пропагується нині на „Святах Вождів“, баламутаючи нашу громаду.

Є. Пастернак.

Генеральна Управа пригадує членству про обов'язок сплачування в терміні до своїх управ належних членських складок, а Управам станиць про сплачування таких, згідно Статуту Генеральної Управи СБУВ. до Генеральної Управи.

Генеральна Управа СБУВ.
у Канаді.